

بسم الله الرحمن الرحيم
 از حکمت های حضرت امیرالمؤمنین صلوات الله و سلامه علیه
 در محضر آیت الله استاد محمد شجاعی (مد ظله العالی)

لَا تُحْصِلُ الْجَنَّةُ بِالْتَمَنِّي
 غررالحکم ج 1 ص 193

بهشت با آرزوها به دست نمی آید. به نجات اخروی رسیدن، از آتش نجات پیدا کردن و به جنت راه پیدا کردن، حاصل نمی شود و به دست آورده نمی شود، با آرزو. با آرزو که مسئله به جایی نمی رسد؛ آرزو نه؛ مجاهدت، عمل.

مَنْ لَمْ يُجَاهِدْ نَفْسَهُ لَمْ يَنْلِ الْفُوزَ
 غررالحکم ج 2 ص 428

کسی که با نفسش به جهاد نپردازد، هرگز فائز نمی شود؛ نائل نمی شود به رستگار شدن، نجات پیدا کردن. در قرآن هست: « اولئك هم الفائزون » یعنی آنها که نجات پیدا می کنند و به جنت می رسند.

لَا أَمَانَةَ لِمَكُورٍ
 غررالحکم ج 2 ص 509

آدمی که مکر می کند، انسان نباید به او اعتماد کند؛ امانتی برای مکور نیست؛ امین نیست. غدور همان بیان دیگری است؛ مکر و غدور در یک ریزه کاری هایی با هم فرق دارند. حکم حضرت، پُر است در این موارد و در هر حکمتی به چیزی اشاره شده است. حيله گر فریب می دهد، کسی که برای کسی کاری می کند، قدمی برمی دارد، معامله ای می کند، رفتاری با او می کند که او را از آنچه که مصلحت یک انسان بهشتی و نجات یافته است، باز می دارد. انسان کاری بکند با کسی، قدمی بردارد در خصوص کسی، راهی نشان دهد، پیشنهادی کند، در حقیقت او را از راه انسان بازداشتن است و لو آن طرف نفهمد، و فکر کند به مصلحتش است ولی خود این طرف می فهمد؛ این انسان ایمان ندارد. این کار انسان را از انسانیت باز می دارد که چه راهی باید داشته باشد.